

Tóch nog feest

DOOR

C.V.D.B.

M.B.GUSBERS - WESTERA

TÒCH NOG FEEST

door

M. B. GIJSBERS-WESTERA

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Illustraties van Corrie v. d. Baan

't **I**s Zaterdagavond. Eén....twee....drie....vier
....vijf....zes....zeven.... slaat de grote
klok in de gang. Anneke telt mee en lacht dan
van plezier. Op andere dagen kijkt ze juist een beetje
beteuterd als de klok zeven slaat, want dan is het bed-
tijd. Maar vanavond niet. Vanavond mogen Anneke en
Hans opblijven tot acht uur!... Waarom toch?

„Omdat het vanavond al een beetje feest is!” heeft
moeder gezegd. „Jullie mogen fijn bij oom Bob in de
kamer blijven, want vader en moeder moeten nog even
uit, maar om acht uur komen we terug. Gehoorzaam
zijn, hoor en geen rommel maken. En oom Bob, ook
goed oppassen, hoor!”....

Oom Bob had gelachen en gezegd: „Wij zullen met z'n
drietjes wel op het huis passen, hoor en op kleine Bob-
bie, die al slaapt!” En Anneke en Hans hadden geroe-
pen: „Dag moeder, dag vader.... daag!!” Toen zijn
vader en moeder weggegaan.

Anneke is acht jaar. Zij heeft heel mooie krulletjes.
Als de zon schijnt, lijken die net van goud! Zij is op de
grote school en zit al in de derde klas. Anneke vindt
het fijn op school, vooral nu ze naast Lientje van de
smid mag zitten. Dat is haar vriendinnetje. En ze heb-
ben een aardige juffrouw!

Na schooltijd gaat Anneke vaak bij Lientje spelen, of Lientje ook wel eens bij Anneke, om de beurt. Bij de smid in huis zijn een heleboel kinderen, allemaal broertjes en zusjes van Lientje, daar kun je zo'n pret mee hebben! En de smid kan je zo lekker bang maken met zijn zwarte handen. Brrr!!

Toen Anneke pas op school was, waren ze niet zulke dikke vriendinnen, hoor! Dat kwam zo:

Op een morgen vroeg Lientje aan Anneke: „Wat is jouw vader?” „Mijn vader?” vroeg Anneke toen, „mijn vader zit op de Bank.” Dat was waar. Als Anneke thuis eens vroeg: „Waar is vader?”, dan zei moeder altijd, dat vader op de Bank zat. Dat was geen gewóne bank, zoals een bank in het plantsoen, maar een groot gebouw in de stad, waar de mensen geld gingen halen of brengen. Het was een geldbank. Iedere morgen reed vader op de motorfiets naar de stad, dat was een kwartiertje rijden.

Maar Lientje van de smid was boos geworden en had gezegd: „Kind, ik vraag je toch niet of je vader op een bank zit, maar wat of hij dóet!” En Anneke had gezegd: „Nou, geld tellen toch zeker!” Toen was Lientje nog veel bozer geworden en ze had Anneke een duw gegeven en hard geschreeuwd naar de andere kinderen: „Horen jullie dat? Háár vader zit op een bank centen te tellen! Ha-ha-ha-ha!” En toen hadden alle kinderen Anneke uitgelachen en in het speelkwartier mocht zij, Anneke, niet meedoen die morgen met „In Holland staat een huis”.

Anneke had om twaalf uur alles snikkend aan moeder verteld en moeder was 's middags naar de smid gegaan en had daar aan Lientje uitgelegd, dat 't geen gewone bank was, waar vader altijd heen ging, zoals een bank in het plantsoen, maar een geldbank! En moeder had ook gezegd: „Ga maar met mij mee, Lientje, dan kunnen jullie samen met de poppen spelen, dat is beter dan ruziemaken. En je moet morgen de andere kinderen op school ook vertellen, wat het voor een bank is, hoor!”

„Ja, mevrouw,” had Lientje geknikt en met gebogen hoofd was ze meegegaan met de moeder van Anneke, die zo'n vriendelijk gezicht had en die helemaal niet boos was! „Mag ze mee, smid?” had Anneke's moeder nog geroepen en de smid had lachend gezegd: „Neem ze maar mee, juffer, wij hebben hier nog genoeg van dat spul!”

En die middag hadden ze fijn samen gespeeld met de poppen en ze hadden een pret gemaakt! . . .

Zo was alles weer goedgekomen.

Maar nu is het Zaterdagavond en Anneke zit op oom Bobs ene knie en Hans op de andere. Oom Bob is zo'n leuke oom, de leukste van de hele wereld! Hij wordt nooit boos en alles mag van hem. Tegen Anneke zegt hij altijd: „Mijn prinsesje.” Daar is Anneke erg trots op. En als oom komt, brengt hij altijd iets mee, voor alle drie, voor Anneke, Hans en Bobbie. Gisteren is hij gekomen en toen kreeg Anneke een mooie inktlap,

van echt leer! Hans kreeg een fluitje en Bobbie een konijntje van goed, dat piept als je hem op de buik drukt. Bobbie giert dan van pret! Maar Hans heeft zijn fluitje al kapot, zo'n domme jongen! En ze hebben alle drie ook een reep chocola met nootjes gekregen, maar die heeft moeder in de kast gelegd en zo af en toe krijgen ze een stukje. Een hele reep vindt moeder veel te veel. Anneke niet en Hans helemaal niet! Maar als moeder het zegt, gebeurt het zo. En eigenlijk is het toch wel fijn, want als je alles achter elkaar opeet is het zo gauw op!

„Morgen, hè oom?” zegt Anneke nu met een kleur van plezier. „Ja, hoor,” zegt oom, „mòrgen! Wàs het maar vast morgen!”

Wat is er dan toch morgen?

Morgen. . . . dan is het feest, want dan is vader jarig! Daarom is oom Bob gekomen! Daarom mogen ze allebei òpblijven tot acht uur! En daarom staat er zo'n grote bruine doos in de kelder met wel dèrtig taartjes er in! De bakker heeft ze vanmiddag gebracht. En daarom heeft moeder zulke heerlijke soep gekookt met een heleboel balletjes er in, omdat vader dat zo lekker vindt. En chocoladepudding met dunne gele pudding er overheen! Ook al omdat vader dat zo lekker vindt!

Morgenvroeg mag Anneke vader een cadeautje geven, een mooi dik boek met gouden letters er op. Dat mag vader nog niet weten! En Hans mag vader ook al een cadeautje geven. O, het is allemaal even fijn! Was het

toch maar morgen, denkt Anneke. En toch vindt ze het ook wel een beetje fijn, dat het nog geen morgen is, want dan is het zo gauw om!

„Au!” Wat is dat? Oom Bob knijpt haar in de kin. „Wat zit je te dromen, prinsesje?” vraagt hij, „en ken je het versje al goed?” . . . Het versje! Ja, dat is nog haast het mooiste van alles! Vader en moeder weten

er allebei helemaal niets van! Gistermiddag hebben Oom Bob en Anneke het samen gemaakt. Boven op zolder! En 't is mooi geworden, hoor maar! Je kunt het zingen op de wijs van „Jarig Jetje zou tracteren”:

Lieve vader, lieve moeder,
Hartelijk gefel'citeerd!
Voor vandaag, de grote feestdag,
Hebben wij dit lied geleerd.
Dat de Heer nog menig jaar
Vader voor ons allen spaar'!
Dat de Heer nog menig jaar
Vader voor ons allen spaar'!

En het tweede versje is zo:

In 't vervolg gehoorzaam wezen,
Dat beloven wij u vast,
Vader heeft op zijn verjaardag
Van ons helemaal geen last!
Hier zijn uw cadeautjes nu,
Ze zijn allemaal voor u,
Hier zijn uw cadeautjes nu,
Ze zijn allemaal voor u,

Oom Bob heeft het meeste gemaakt van het versje. „Ik kan dat op zolder nooit zo goed,” heeft hij gezegd, maar Anneke vindt het juist prachtig! En ze kent het al helemaal uit haar hoofd! Hans niet. Hij bromt maar zo'n beetje.

Hans is een klein dik kereltje met rode wangen en een witte kuif. Die kuif staat altijd recht overeind! Hij is nog maar vier jaar. Hans valt iedere dag een paar keer op zijn dikke buik. Boem! Dat komt omdat hij dan hard wil lopen, maar dat kan hij niet, omdat hij te dik is. Dan broemt hij wat en soms huilt hij een beetje. En als hij dan weer opgekrabbeld is, gaat hij toch weer hard lopen. Zo'n domme jongen!

Hans trekt aan ooms broekspijp. „Vechten, oom?” vraagt hij en hij houdt zijn beide vuisten al in de hoogte. „Ja,” zegt oom Bob en dan zet hij Anneke gauw van zijn knie. „Kom maar op, jongens!” roept hij en dan stompt hij Hans zomaar in zijn dikke buik! Hans giert van pret en begint ook te stompen en te slaan. Anneke doet ook mee! Ze klimt op ooms rug en trekt hem aan zijn zwarte krullen.

„Au, au!” gilt oom, „dat is helemaal niet aardig, Anneke!”

Anneke schrikt er van. Ze krijgt een kleur en laat gauw ooms haren los. Maar oom lacht alweer. . . . gelukkig! Hans klimt ook langs ooms benen op zijn rug en dan. . . . ooohh. . . . griezelig. . . . dan zakt die lange rug van oom ineens langzaam naar beneden, hoe langer hoe verder naar de grond! Anneke en Hans grijpen elkaar vast en gillen van griezelige schrik! Maar tòch is het fijn! . . . Dan is oom een paard. Hij holt wel twintig keer op handen en voeten om de tafel heen en Anneke stuurt. Ooms oren zijn de teugels. Al doller en doller wordt het wilde paard en als hij weer bij de

divan is, gooit hij zijn twee berijders zomaar in de kussens. O, Anneke en Hans gieren van pret! . . . Dan slaat de klok in de gang . . . één keer!

Oom Bob staat op. „Kwart voor acht, jongens,” zegt hij en hij veegt met zijn zakdoek de zweetdruppeltjes van zijn vuurrood gezicht. „Vader en moeder komen zo thuis, help me eens gauw de kamer netjes maken!”

Ja, er is ineens rommel in de kamer. Vier kussens lig-

gen er op de grond, alle stoelen staan verkeerd en het tafelkleed hangt helemaal scheef. „Hoe moet dat?” vraagt oom en hij trekt er aan, o, en dan hangt het nog veel schever. Anneke moet er om lachen en trekt het kleed maar gauw de andere kant op. Zo'n domme oom Bob!

Nu is het heel laat in de avond en al lang donker buiten. Moeder heeft Anneke en Hans naar bed gebracht. Eerst hebben ze hun avondgebedje opgezegd en toen zijn ze door moeder lekker warm toegestopt. Toen hebben ze allebei nog een zoen van moeder gehad en een stukje chocola met nootjes van de reep van oom Bob. Lekker! „Nacht, jongens, slaap lekker, hoor!” zegt moeder dan nog en nu doet zij de lamp uit.

„Welterusten, moeder,” roepen ze tegelijk en Anneke zegt dan nog: „Morgen, hè?” „Ja, morgen,” zegt moeder, „fijn, hè?”

Dan gaat de deur dicht.

Anneke kruipt diep weg onder de donkere dekens, dan hoort ze de regen niet zo. Tik-tik-tik, gaat het tegen het raam. Nu is het zo fijn onder de dekens, juist als het regent, vindt Anneke. Maar ze komt er toch nog net met haar neus bovenuit en dan roept ze naar Hans: „Moeder moest het eens weten van het versje, hè Hans?” Maar Hans zegt niets. Hij bromt maar zo'n beetje en slaapt al bijna.

„Och, jong,” zegt Anneke en ze kruipt er weer diep onder.

Hans slaapt. Anneke ook al bijna. . . .

Ze zijn allebei moe, ze hebben ook zo wild gespeeld! Maar dan gebeurt er iets vreemds! Het is net of er iemand heel zachtjes en voorzichtig de trap opkomt. Wat raar! Dat doet moeder anders nooit! Anneke is ineens klaar wakker! Wat is dat toch? . . . . Krak, gaat het, krak, en dan. . . . hoor. . . . heel langzame stappen op de gang. . . .

Anneke wordt een beetje bang! Het is ook zo donker en het regent zo! Ze roept zachtjes: „Hans, Hansje!” . . . . maar die domme Hans slaapt en hoort niets.

Dan. . . . gaat opeens de deur open en het licht aan en daar staat. . . . oom Bob! Gelukkig! Anneke zucht heel diep. „Stttt!” zegt oom Bob en hij legt zijn vinger op z'n mond. Dan gaat hij bij Anneke op het bed zitten. „Dom prinsesje,” zegt hij, „hier is je versje. Je had het zomaar in de kamer laten liggen, op vaders stoel nog wel. Vader had het háást gezien, ik pakte het nog nèt, gelukkig!” . . . . „Ja, gelukkig!” zucht Anneke. Vader mocht het immers nog niet weten, het was nog een geheim! Morgen! . . . .

„Hier,” zegt oom, „leg het maar onder je kussen en dan morgen, als vader beneden komt, zal ik zachtjes spelen op de piano en jij zingt het versje met Hans. Zou het gaan?”

„O, vast,” zegt Anneke trots, „ik ken het toch al helemaal uit mijn hoofd? Maar Hansje kan niet goed zingen. Hij bromt maar zo een eigengemaakte wijs.” „Dat

hindert niet," zegt oom, „hij moet tòch meebrommen, dan zing jij maar goed hard!"

„Wat leuk, dat niemand het weet dan wij samen, hè oom?" zegt Anneke en ze kruipt dicht tegen oom Bob aan.

„Ja, prinsesje!" zegt oom Bob, „maar 't is ook een geheim!" En dan lacht hij een beetje.

„Luister eens, Anneke," zegt hij dan weer, „ik weet nog een geheimpje, maar dat mag je aan niemand vertellen, hoor, ook niet aan vader en moeder. Als je me dat belooft, mag jij het alleen weten!" Anneke krijgt een kleur van trots, omdat zij het helemaal alleen weten mag.

„O nee, oom," belooft zij, „ik zal het vast aan niemand op de hele wereld vertellen!"

„Nou, luister eens," en dan fluistert oom Bob haar in het oor: „Oom Bob heeft óók een meisje. Een heel lief meisje!"

Anneke zet grote ogen op.

„Ook een meisje? U?"

„Ja," zegt oom, „en als ik nu weer eens terugkom, breng ik haar mee! Ze woont in de stad, zie je."

„O leuk," zegt Anneke blij, „dan kan ik met haar spelen. Maar Lientje mag toch ook nog wel komen dan, hè oom? Is ze ook acht jaar, net als ik?"

Dan begint oom heel hard te lachen, hij schrikt er zelf van en kijkt naar Hans, maar die slaapt en hoort niets.

„Niks, hoor," zegt oom, „ze is al twintig jaar, het is

eigenlijk geen meisje, zie je, maar een tante! Een nieuwe tante voor jullie!"

Anneke schrikt. Zou dat net zo'n tante zijn als tante Heintje? Zou ze ook zulke boze ogen hebben met van die dikke zwarte brillerranden? Brrrr! Anneke is bang voor tante Heintje! Als ze haar een zoen moet geven, doet ze de ogen altijd stijf dicht! Anneke vindt tante Heintje helemaal niet aardig, want die moppert altijd! „Anneke," zegt ze dan, „wat een vuile handen, foei!" of „Anneke, lach niet zo hardop, foei!" Van tante Heintje mag nooit eens iets!

En toen Anneke laatst met Lientje van de smid op de meelkar van Bas, de molenaar, mocht zitten, bovenop de zakken, en ze allebei hard zongen van plezier, toen... ooh... toen was opeens tante Heintje de hoek omgekomen en ze had hen gezien en boos gezwaaid met de grote zwarte paraplu, die ze in de hand had. En ze had geroepen: „Hou stil die kar, voerman!... Kom er dadelijk af, jullie, dadelijk, hoor je, deugnieten die je bent, je moest je schamen, foei!" En toen moesten ze allebei van die mooie, hobbelende kar af en het ging juist zo fijn! Tranen van spijt waren er in hun ogen gekomen om de kar, die nu zonder hen verder hobbelde en om Bas, die nog eens omkeek. En Lientje was hard weggehoid, maar tante Heintje had haar, Anneke, meegetrokken aan de ene hand en in de andere hand had ze de paraplu en ze had maar gemopperd, gemopperd... op Anneke, die vol meel zat, op Lientje van de smid, die ze net een wilde jongen vond

en op Bas, die zo'n rare man was. . . .! Maar toen. . . . toen had Anneke ineens gedùrfd en met tranen in de ogen geschreeuwd: „Dat is niet waar! Bas is juist zo aardig! Veel aardiger dan u!” En tante Heintje had aan moeder verteld, dat Anneke zo brutaal was geweest en toen had Anneke voor moeder vijf naalden moeten breien, voor straf!

O nee, Anneke hield helemaal niet van tante Heintje! En als nu die nieuwe tante van oom Bob eens net zo'n tante was, brrrr, Anneke vond het niets leuk!

„Nou, hoe zit het?” vraagt oom Bob, „zul je lief zijn tegen de nieuwe tante, als ze komt?” „Ja, oom,” zegt Anneke, „maar, maar. . . .” en haar stem trilt een beetje. . . . „lijkt ze véél op tante Heintje?”

Dan moet oom alweer lachen! „Hoe kom je dáár nou bij? Het is een jònge tante en een vróljke tantes! Wil je graag, dat ze op tante Heintje lijkt?” „O nee,” schrikt Anneke.

„Maar nu ga je slapen,” zegt oom Bob ineens, „dag, hoor,” en hij geeft Anneke een zoen. „En nog niets vertellen van mijn meisje, hoor!”

Maar dan slaat Anneke ineens stijf haar armen om ooms hals en ze fluistert: „Ben ik ook nog wel uw meisje?” en er rollen zomaar twee dikke tranen over haar wangen en die glijden achter ooms boord. „Wat is dat nou?” zegt oom verbaasd. „Maar natuurlijk, mijn prinsesje, wat dacht je dan? Jij bent en blijft ook mijn kleine meisje, hoor!”

Anneke krijgt nog een zoen op allebei haar wangen en ook een op haar neus! Dan lacht ze weer.

„Welterusten, hoor,” zegt oom nog. „Gauw slapen gaan!”

„Welterusten, oom!”

Dan gaat het licht wéér uit. Maar nu blijft het uit.

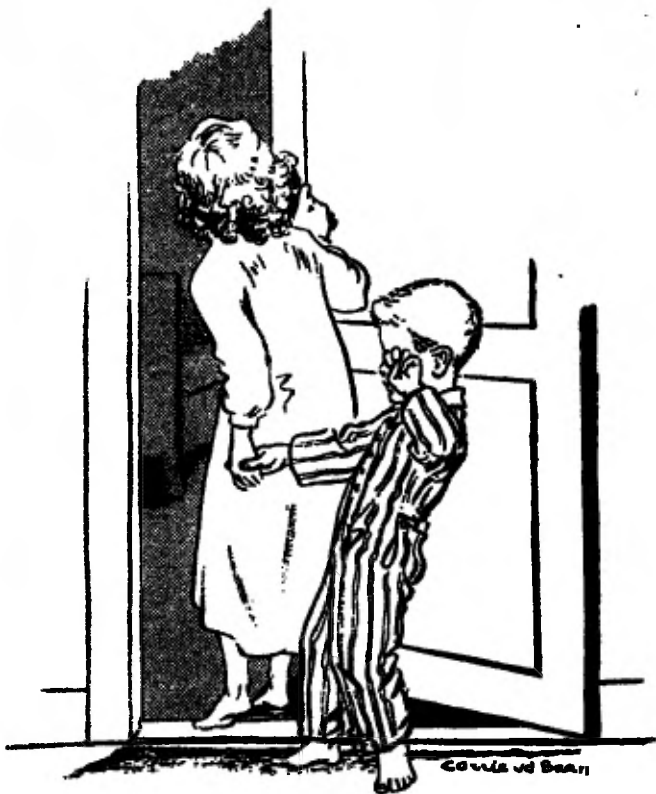
Het is Zondag. Maar het is nog heel vroeg in de morgen. Het begint pas licht te worden. In de straat, waar Anneke woont, zijn alle luiken nog dicht. Bij buurman Japik ook. Alle mensen in de straat slapen nog, bij Anneke thuis en bij buurman Japik ook. Bij buurman Japik ook? . . . Nee, daar is er één, die juist wakker wordt. Hij rekt zich en hij schudt zich. Het is de haan achter in de kippenren. Dan spert hij zijn mond wijd open en helder klinkt zijn „Kukelekuuuuuuuu!” door de stille morgen. Dat betekent: „Kippen, opstaan!” Iedere morgen op dezelfde tijd roept vader Haan zijn „Kukeleku”.

's Zondags ook. De haan en zijn kippen weten niet, dat de mensen Zondag hebben. De mensen gaan dan naar de kerk, de kippen niet. Zij weten en begrijpen het immers niet! Zij denken, dat iedere dag hetzelfde is.

Nog eens roept vader Haan: „Kukelekuuuuuuuu!”, want er zijn nog een paar dikke luie kippen, die niet van de stok willen. Nu worden ze ook wakker en ze kakelen opeens allemaal door elkaar. O, wat een lawaai! Tok-tok-tok-tok! Zouden ze elkaar vertellen wat ze gedroomd hebben die nacht?

In het huis naast dat van buurman Japik is ook iemand wakker geworden van dat „Kukelekuuuu”. Het is Anneke. Even luistert ze naar het getok in buurmans tuin, maar dan denkt ze ineens: „Wat is er ook weer vandaag? . . . Ooooh, vâder is jarig!” Ze springt dadelijk uit bed en trekt Hans aan zijn mouwtje. „D'r uit, jô! Hans, Hà-âns! Kom, er uit, vader is jarig!” Maar Hans broemt en slaapt door. Dan grijpt Anneke zijn ene arm en trekt hem het bed uit. Arme Hans! Hij kan nog niet eens alleen staan van de slaap. Hij bonst tegen Anneke aan en slaapt door! . . . Maar Anneke schudt hem wakker en roept hard in zijn oor: „Toe nou, Hans, kom, we gaan vader vast even feliciteren!” „Teren?” zegt Hans, „o,” en dan sjokt hij gewillig achter Anneke aan naar de kamer, waar vader en moeder slapen. Anneke doet de deur open en kijkt om het hoekje. Vader en moeder slapen nog. Het is hier nog zo donker en zo stil. . . . Een klein streepje grijs licht komt tussen de gordijnen door naar binnen. Anneke loopt een eindje de kamer in en blijft dan staan. Hans ook. Hij kijkt Anneke vragend aan en zegt dan: „Kom, slapen!” Anneke denkt na. Zullen ze vader maar even wakker maken? Dan beweegt moeder zich en kijkt. . . . haar ogen gaan van Anneke naar het klokje op het kastje. „Half zes,” zegt ze hardop, „gauw naar bed, malle kinderen, het is nog veel te vroeg, we staan 's Zondags om acht uur op. Het is warempel nog donker! Vooruit, jongens, straks is het feest, maar eerst nog een poosje slapen, hoor!”

„Ja, moeder,” zegt Anneke een beetje beteuterd. Wat jammer! Maar ze pakt Hans bij de hand en stopt hem gauw weer in zijn bedje. Hans lacht en zegt: „Fijn,

slapen!” . . . . Anneke kruipt er ook weer in. Hè, wat is het nu lekker warm onder de dekens.

En even later slapen ze allebei weer als rozen!

„Tok-tok-tok-tok,” kwebbelen de kippen in de tuin van buurman Japik, maar de mensen horen het niet, want ze slapen nog . . . . Het is immers Zondag! . . . .

De luiken in de straat waar Anneke woont, zijn nu allemaal open. Bij buurman Japik ook. . . . En daarnaast ook. . . .

Anneke en Hans zijn al lang beneden. Vader en moeder nog niet. Kleine Bobbie ook nog niet. Anneke is erg druk geweest. Ze heeft Hans gewassen en aangekleed en zichzelf ook.

Oom Bob zit voor de piano en hij zegt:

„Hebben jullie het goed gehoord? Dus. . . . als de deur opengaat en vader en moeder komen binnen, dan tel ik tot drie en dan beginnen jullie te zingen. Goed op de piano letten, allebei mooi tegelijk!”

Anneke staat aan de ene kant van de piano en Hans aan de andere kant. Oom Bob heeft hun allebei een mooie bloem opgespeld, zelf heeft hij er ook één op zijn jas. Een witte. Anneke heeft ook nog een grote bos bloemen in haar hand. En in de andere hand het pakje voor vader met het boek er in. Wat zal vader die gouden letters mooi vinden! Als het laatste versje uit is, mag ze het pakje geven. Hans heeft ook een pakje in zijn hand, maar hij peutert telkens aan het touwtje. „Ikke zien,” zegt hij.

Die Hans is ook zo dom, het pakje is immers voor vader! Dan zegt oom Bob streng: „Hans, afblijven! Jij mag het *niet* openmaken, het is voor vader en dadelijk mag je het geven!”

Hoor. . . . daar zijn voetstappen op de trap en in de gang. Anneke gaat heel rechtop staan en haar wangen worden helemaal rood. Als het nu maar mooi gaat. . . .

even nog wachten. . . . Ja. . . . daar gaat de deur open en vader komt binnen met Bobbie op zijn arm en dan moeder.

Oom telt tot drie en dan zingt Anneke het versje voor vaders verjaardag. Haar stem doet een beetje raar, maar het gaat toch goed! Hans bromt een eigenge-maakte wijs zonder woorden en hij begint meteen weer aan het pakje te peuteren. Oom kijkt nu toch niet en Anneke ook niet. Vader en moeder staan heel stil te luisteren en ze lachen een beetje tegen elkaar. En als het uit is, zegt vader: „Wat een knappe kinderen! Dàt was nog eens mooi! Hebben jullie dat versje helemaal zelf gemaakt?” En moeder zegt: „Het was prachtig, hoor, dank je wel!” En Anneke en Hans hollen naar vader en moeder toe en ze rollen bijna over elkaars benen. En vader krijgt wel twintig zoenen en moeder ook en de cadeautjes worden uitgepakt en moeder zet gauw de bloemen in een vaas. Uit het pakje van Hans komt een asbak. „Fijn,” zegt vader. „Ik zal dadelijk m'n pijp uitkloppen! Dank je wel, Hans.” En het mooie boek van Anneke zet vader in de boeken-kast.

Dan moeten ze allemaal gauw aan tafel, want vader en oom Bob gaan straks naar de kerk. Anneke mag thuisblijven om moeder een beetje te helpen. Anders gaan moeder en Anneke ook altijd mee 's Zondagsmor-gens. Hans en Bobbie mogen dan spelen bij buurman Japik.

Buurman Japik is een oud mannetje met een grijs baardje. Hij is meestal aardig, maar hij kan ook erg brommen. Moeder zegt, dat het komt omdat hij al zo oud is.

Iedere dag brengt Anneke met Hans de aardappelschillen naar buurman Japik, voor het varken. Daar krijgen ze 's Zaterdags altijd een balletje voor. Die zijn zo lekker, ze zitten in een zwart trommeltje in buurmans kast. Anneke weet ze best te staan!

Als het regent, gaat Anneke wel eens spelen met de grote doos kralen van buurman Japik. Lientje mag dan ook komen. Ze mogen dan de hele middag kettingen en armbanden aanrijgen, maar buurman gaat er bij zitten om op te letten of ze de kralen allemaal weer in de doos doen. Als ze naar huis gaan, moet alles er weer in. Dan zet buurman zijn bril op en kruipt over de grond om de kralen op te rapen die gevallen zijn. En dan moppert hij: „Druktemakers! Ga maar gauw weer weg en laat eens kijken of je soms nog een kraal van mij hebt!”

Dan moeten ze hun handen laten zien en dan jaagt buurman hen de deur uit. Maar als het weer regent, komt hij toch zeggen dat ze wel weer mogen komen spelen met de kralen. . . . Zo is buurman Japik. Dat komt omdat hij al zo oud is! Toch houdt hij veel van de kinderen.

Buurman Japik woont helemaal alleen in zijn huisje. Hij stopt zelf zijn sokken en kookt zijn eigen potje. Soms gaat moeder zijn huisje schoonmaken, dan mop-

pert hij vreselijk, maar als het klaar is, komt hij moeder eieren brengen of bloemen, omdat hij zo blij is, dat alles weer zo glimt!

„Moeder, zullen we naar buurman Japik gaan?” vraagt Anneke, als vader en oom Bob weg zijn.

„Nee,” zegt moeder, „buurman Japik heeft pijn in zijn rug, blijven jullie maar netjes in de kamer. Ik ga even naar boven, hoor! Goed op de jongens passen, Anneke!”

„Ja, moeder,” belooft Anneke.

„Zullen we bouwen?” vraagt ze aan Hans. „Een heel hoge toren?”

„Ja,” zegt Hans en dan bouwen ze samen een reuze-hoge toren. Als hij bijna klaar is, stoot Bobbie hem om. Wat jammer! Dan maar weer een nieuwe bouwen! Het is een heel werk. Als hij klaar is, komt moeder binnen. „Lieve kinderen, wat een prachttoren!” zegt moeder. „Anneke, luister eens, over tien minuten gaan we vader en oom Bob samen halen. Ik moet nog even naar boven, maar ik leg mijn mantel en hoed hier neer. Let je er goed op?”

„Ja, moeder.” Dat is leuk! Samen vader en oom Bob uit de kerk halen! Anneke kijkt even naar de nieuwe hoed van moeder. Wat een mooie is het! Moeder heeft hem nog nooit opgehad! Ze strijkt er zachtjes overheen.

De deur staat open. Anneke ruikt de koffie, hè, wat lekker ruikt dat! Zouden ze voor het eten nog een taartje krijgen? Zou moeder de doos al klaargezet

hebben in de keuken? Ze kon eigenlijk best even kijken. Hans en Bobbie waren zo druk aan het bouwen. Anneke glipt gauw door de deur en loopt op een holletje naar de keuken. Eventjes maar! . . .

Anneke kijkt om het hoekje van de keukendeur.

„Ooooooh, kijk eens, de bruine doos van de bakker staat er al.”

Fijn, straks krijgen ze allemaal een taartje, als de grote mensen koffie krijgen. Zouden het lekkere zijn? . . . Zou er bruine room op zitten? . . . Hè, als ze nu eens vól bruine room zaten . . . Ze kon best eens in de doos kijken . . . even maar! . . .

Anneke staat nu vlak voor de tafel en vlakbij de doos. Ze doet het deksel een klein eindje open en kijkt . . . oooooh . . . wat een lekkere! . . . Allemaal rose en bruine room er middenin . . . o, kijk toch eens, een heel grote, met wel vier torentjes van bruine room! Hè, ze zou moeder vragen of zij dié mocht hebben! . . . Wie komt daar aan? O, dat is Hans! . . .

Bobbie zit alleen in de kamer onder de tafel. Hij peutert aan het knoopje van zijn schoentje. Het puntje van zijn tong steekt uit z'n mond en z'n wangetjes worden vuurrood. Hij wil het schoentje uittrekken, maar het is zo moeilijk! Het wil niet! Hij rukt en trekt, maar het gaat niet en dan wordt Bobbie boos! „Bah-bah,” zegt hij en staat op.

„Au,” hij stoot zijn bolletje tegen de tafel. Dan kruipt hij maar onder de tafel uit.

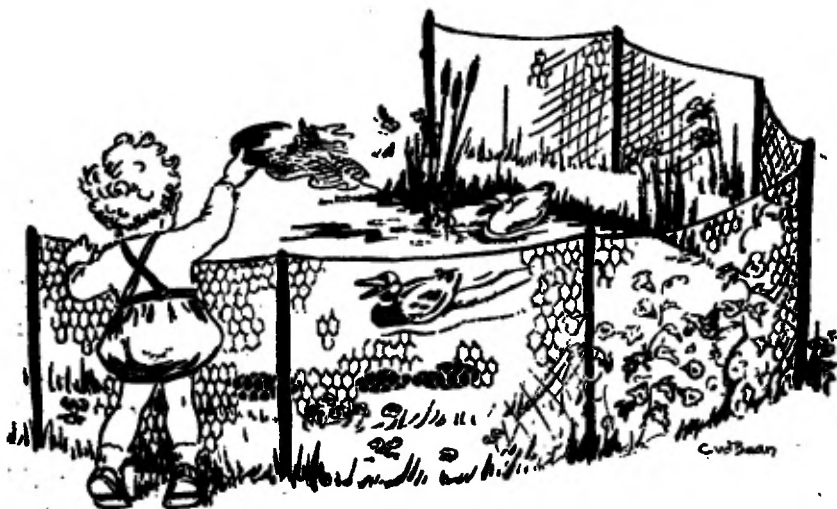

Kijk, wat ligt daar op die stoel? Een mooi ding met bloemetjes? Dat is mooi speelgoed voor Bobbie! Hij lacht. Hij grijpt er naar met beide handjes en dan gaat hij met moeders nieuwe hoed op de grond zitten. Wat een leuk ding is dat toch! Er zit een mooi gordijntje

aan met gaatjes er in. Bobbie steekt zijn ene pink door een gaatje en hij roept: „Tata.” Dan stopt hij nòg een vingertje in het gaatje en nòg één en nòg één. Krakkrak, zegt het zachtjes, maar Bobbie merkt het niet.... Hij lacht en steekt zijn beide knuistjes door het gordijntje. Oooooh, er zitten nu twee grote gaten in! Verschrikkelijk! Als moeder het wist!... Als Anneke het wist!... Maar er is niemand die het ziet, want moeder is boven en Anneke en Hans zijn weggegaan. O, en dan...! Dan ziet Bobbie ineens weer iets anders! De deur staat open. Bobbie denkt niet meer aan het mooie ding, dat aan zijn handje bungelt, hij trippelt gauw naar de deur, de gang in. Kijk eens... de achterdeur staat ook al open, Bobbie kan zo de tuin inlopen. Dat vindt hij prachtig! In de tuin is een vijver. Daar zwemmen twee eendjes in. Bobbie mag altijd mee als ze gevoerd worden. Vader heeft er een hekje van gaas omheen getimmerd, anders vallen de kinderen er in.

Gelukkig maar, dat het hekje er nu omheen zit, want Bobbië is nog zo klein, hij begrijpt nog niet, dat het water gevaarlijk is. Hij gaat vlak voor het hekje staan en hij zwaait met zijn handje, waar moeders nieuwe hoed aan bungelt, naar de eendjes en dan. . . . oooooh, dan. . . . krak, zegt het en de hoed valt in de vijver!

De eendjes vliegen van schrik een eindje op, maar even later komen ze toch nieuwsgierig dichterbij. Wat is dat toch voor een raar beest, dat zomaar in hun vijver komt zwemmen? Kijk, er zitten groene blaadjes aan. Zou dat lekker zijn? De grootste eend is het brutaalste! Hij doet zijn mond wijd open en hapt in de bloemen van de hoed. Het andere eendje wil ook eens kijken, maar dan wordt de grote eend boos. „Kwek-kwek-kwek,” kwaakt hij nijdig. „Ga weg!” betekent

dat, „ik ben de baas van dat rare beest, ik was er het eerste, ik ben de baas in de vijver!”

Maar dan wordt het kleine eendje ook boos en het moppert: „Kwekkwekkwekkwekkwek! Ik wil ook eens kijken, hoor! Jij bent een opschepper! Ik ben ook de baas in de vijver, hoor! Kwekkwekkwekkwek!” En dan pikken ze allebei nijdig in de hoed. . . . in moeders nieuwe hoed! Het gordijntje is al helemaal nat en gescheurd en de bloemen drijven allemaal in de vijver rond. En Bobbie staat te kijken en hij roept ook al: „Kek-kek-kek,” en hij giert van pret! En de eendjes bijten de hoed hoe langer hoe verder stuk. O, als moeder het wist! . . . Als Anneke het wist! . . .

Maar Anneke is in de keuken en ze kijkt in de bruine doos. Ze denkt niet aan Bobbie en ze denkt niet aan moeders nieuwe hoed! En ze denkt helemaal niet aan wat ze moeder beloofd heeft!

Hans is ook bij de bruine doos gaan staan en hij zegt: „Spelen met de blokken?” Maar Anneke zegt: „Hans, kom eens even kijken, wat er in die doos zit! Lekker, jô!” . . .

Dat hoort Hans wel! Hij komt dichterbij, maar hij kan het niet zien, de doos staat te hoog. Anneke wil hem opbeuren, maar dan kan ze het deksel niet vasthouden. Dan maar op het voetenbankje. Anneke haalt het voetenbankje onder de tafel uit en zet Hans er op.

Dan doet ze het deksel weer een eindje open. Hans kijkt nu ook in de doos. „Lekker!” roept hij, „Hans eentje pakken?” en hij wil zijn handje al in de doos

steken. „Nee,” schrikt Anneke, „dat mag niet, jô, dat is voor straks!”

Anneke zucht diep. Wat lekker ziet die ene er toch uit, die ene met die vier bruine torentjes er op! Hans likt langs zijn mond en hij zegt nog eens: „Eentje voor Hans!” En dan zegt Anneke ineens: „Zullen wij samen één torentje proeven van die grote?” en ze wijst het middelste taartje aan.

„Ja,” zegt Hans blij en hij grijpt alweer met zijn handje in de doos. „Nee,” zegt Anneke, „geen hele, wacht, ik zal. . . .” Dan schuift ze met haar vinger gauw een bruin torentje er af, eentje voor Hans. . . . en eentje voor háár. . . . stil, komt moeder er aan? Anneke's hartje bonst. Ze weet wel, dat het niet mag. . . . Ja, ze hoort moeder boven lopen en ze ziet opeens, dat er nu zo'n rare lege plek op het ene taartje gekomen is. Ze slikt het torentje maar gauw door en ze proeft het haast niet. O, die lege plek, dat kan moeder vast zien! Hoe moet dat nu, wacht, gauw een stukje van die andere twee torentjes afbreken en op de lege plek zetten! Ze doet het, maar o, dan staat het nog veel gekker. Twee torentjes zonder punt! Anneke krijgt het er warm van. En Hans zuigt op zijn torentje en hij broemt: „Ikke nog meer, lekker!”

Stil eens. . . . o, wat schrikt Anneke! Daar zijn ineens vlugge voetstappen op de trap! Moeder komt er aan! Anneke roept: „Kom, Hans!” en zelf vliegt ze naar de kamer!. . . . Ze gaat op de knieën bij de blokken van Hans liggen en ze doet net, of ze aan het bouwen

is, maar haar hartje klopt heel vlug van schrik en angst! Ze merkt niet eens, dat Bobbie weggelopen is. Hoor, moeder is nu in de keuken en Anneke hoort haar stem. Die klinkt erg boos en verdrietig. „Foei, Hans! Stoute bengel! Snoeperd! Je moest in de kamer blijven, bij Anneke! Foei!” Dan begint Hans te huilen, hij krijgt zeker een klap voor zijn broekje. En dan komt moeder in de kamer. „Hè, Anneke,” zegt ze verdrietig, „wat had ik je nu gevraagd? Waarom pas je nu niet beter op Hans, die bengel zat in de keuken van de gebakjes te snoepen!” Anneke zegt niets en buigt haar hoofd diep over de blokken. Ze krijgt een vuurrode kleur!

„En waar is Bobbie?” roept moeder ineens verschrikt. Bobbie? Anneke schrikt ook. Is Bobbie er niet? Hoe kan dat? O, ze weet het al, Hans heeft natuurlijk de kamerdeur open laten staan. Maar dat zegt Anneke niet. Anneke jukt.

„Ik weet het niet,” zegt ze zacht, maar ze durft moeder niet aan te kijken.

„Hoe kan dat nu?” vraagt moeder boos, „zit jij dan zo te suffen?”

Anneke staat op en zegt: „Zal ik Bobbie zoeken?” Maar moeder loopt de gang al in en zegt: „Nee, dat kan ik zelf wel!” En dan horen ze allebei Bobbie's vrolijke stemmetje in de tuin. „Kek-kek-kek,” roept hij. O, dan is hij bij de eendjes. Moeder haalt hem gauw op, maar ze zegt niets meer. Moeder is erg boos, maar

niet op Bobbie, die kan het niet helpen, hij is nog veel te klein!

„Wat maken die eendjes toch een lawaai!” zegt moeder als ze bij de achterdeur is. Ze kijkt even om en dan. . . . oooohh, dan ziet moeder het, en Anneke ziet het ook. . . . o, vreselijk! . . . . Moeders ogen worden groot van verbazing en schrik! Zij zet Bobbie neer en loopt weer terug naar 't hekje en kijkt. . . . kijkt! . . .

„O, Anneke toch!” Moeder huilt bijna van boosheid!
„Mijn nieuwe hoed, helemaal naar de maan!”

Anneke is wit geworden van schrik. En het is net of een stemmetje binnenin haar duidelijk zegt: „Dat is allemaal jouw schuld, Anneke!”

Dan gaat moeder naar binnen met Bobbie aan de hand. Ze kijkt Anneke even aan, heel even maar, heel verdrietig, maar ze zegt niets meer! Dan gaat Anneke ook maar naar binnen, heel langzaam. Hans staat in de gang. Hij huilt. Dikke tranen rollen over zijn rode wangen en over zijn Zondagse bloesje.

„Mijn schuld!” denkt Anneke. Ze kijkt maar gauw een andere kant uit.

Moeder gaat met Bobbie de kamer in. Anneke hoort Bobbie's stoel schuiven, nu moet hij zeker in de stoel. Bobbie lacht. Hij roept: „Tata, eeties!”

Anneke blijft in de gang staan. Wat zouden ze voor straf krijgen? En nog wel op vaders verjaardag! O, was ze toch maar in de kamer gebleven, dan was er niets gebeurd.

Hans gaat op zijn buik liggen en snikt: „Hans is niet stout!” Arme Hans!

Daar komt moeder weer aan. „Anneke, Hans!”

Moeders gezicht staat heel boos. „Jullie gaan voor straf naar boven!” Dan beurt moeder Hans op en duwt Anneke de trap op. Hans huilt nu nog veel harder. „Niet naar bed!” snikt hij, maar moeder zegt: „Stil, je gaat wél naar bed! Ondeugende kinderen!”

Anneke loopt met gebogen hoofd naar boven. Ze stopt haar vingers in de oren om het huilen van Hans maar niet te horen. Anneke weet het wel, het is allemaal haar schuld! Zal ze het aan moeder zeggen? Vragen of Hans beneden mag blijven? Nee, ze durft het niet!

Een poosje later liggen ze weer in bed, alle twee. Maar nu is het dag en de kippen van buurman Japik zijn druk in de weer. Moeder is weggegaan. Nu huilt Anneke ook, niet om de straf, maar van spijt omdat ze de mooie dag zo bedorven heeft en omdat ze moeder zo'n verdriet heeft gedaan. En om Hans, die eigenlijk niets had gedaan en toch naar bed moest. Het was immers háár schuld, zij was naar de keuken gegaan. Maar dat wist moeder immers niet, zij moet het moeder zeggen. Anneke weet het wel, maar ze durft het niet.

Er is er nog Eén, die ze verdriet gedaan heeft, dat weet Anneke óók wel. En die Ene weet ook alles en Hij ziet ook alles. Hij weet ook, dat het helemaal háár schuld is en het is net, of de Here Jezus Anneke onder die donkere dekens bedroefd aankijkt en of Hij zegt:

„Anneke, je moet alles eerlijk vertellen!”

Hans huilt niet meer.

Hij zit nu rechtop in zijn bedje en hij zegt: „Anneke, Hans wil er uit! Mag Hans er uit?”

Anneke schrikt. Moeder zal het vast niet goedvinden, want moeder weet het immers niet. En Hans begrijpt het ook niet, hij is nog veel te klein. Zij moet het vertellen.

Hoor, de voordeur rammelt. Vader en oom Bob! De kerk is zeker uit. Dan rollen er weer nieuwe tranen over Anneke's wangen. En ze had nog wel gezongen dat ze vandaag heel gehoorzaam zouden zijn. En wat zou oom Bob zeggen?

Anneke luistert weer. Ze hoort kopjes rinkelen. Moeder schenkt nu zeker de koffie in. Wie zou dat rare taartje nu krijgen?

Hans klimt uit zijn bed. „Ikke aankleden,” zegt hij en meteen begint hij zijn broekje verkeerd-om aan te trekken.

Dan springt Anneke er ook ineens uit.

„Ik zal het vragen, Hans,” zegt ze. „Blijf er nog maar even in, dan ga ik het moeder vragen voor jou, goed? Maar je moet wachten tot ik terugkom, hoor!” „Ja,” zegt Hans en dan gaat Anneke in haar onderjurk de trap af. Even blijft ze luisteren in de gang. Vader zal wel in de grote stoel zitten en moeder heeft natuurlijk alles al verteld. Ze kan het best aan vader en moeder allebei vertellen, vader weet toch alles al.... Nog een paar stappen en dan

staat ze vlak voor de deur. Hoort ze daar vader lachen? Misschien zijn ze niet eens zo heel erg boos. Vooruit maar, dan mag Hans er misschien wel uit. Dan grijpt Anneke de deurknop en staat ineens in de kamer. Ooooooh!... Wat schrikt ze! Daar... in die grote stoel van vader... daar zit, daar zit... tante Heintje! Zij zit heel rechtop in vaders leunstoel, want tante wil nooit leunen. En zij kijkt naar Anneke en het lijkt wel of de grote brilleglazen met de zwarte randen nog groter worden! Anneke staat stokstijf van schrik! Haar knieën knikken en ze durft niet eens verder de kamer in te lopen. Vader en moeder kijken, oom Bob kijkt even... dan kruipt hij weer achter zijn krant, tante Heintje kijkt... ze kijken allemaal met grote ogen, maar ze zeggen helemaal niets! En Anneke! Ze buigt haar hoofd steeds dieper naar de grond en zegt ook niets. O, en ze wou nog wel zovéél zeggen! Maar nu kan dat toch niet, met tante Heintje er bij!

„Anneke! Kom eens hier!” Dat is vaders stem. Anneke komt dichterbij, maar ze durft niet op te kijken, want het lijkt net, of tante Heintje’s ogen alles weten, ook dat ze gejojkt heeft en gesnoept! Dan zegt vader: „Foei! Anneke! Wat ben jij ongehoorzaam geweest, heb je dat vanmorgen nu gezongen? Foei!”

En tante Heintje’s harde stem zegt ook: „Foei, Anneke!” Maar dat klinkt veel strenger dan van vader. Dan vraagt vader:

„Wat kom je beneden doen?”

Anneke kan niets zeggen. Er komen alleen dikke tra-

nen in haar ogen. Maar dan zet vader haar op zijn knie en zijn gezicht wordt een beetje vriendelijk. Nu kan Anneke alleen vader en moeder zien. Moeder zegt niets, zij kijkt alleen nog een beetje verdrietig. En dan. . . o, dan vergeet Anneke ineens alles en ze vliegt naar moeder toe en ze snikt: „Hans, moeder, Hans, hij moet er uit! Hij moet geen straf hebben!”

„Wat zeg je?” zegt moeder verbaasd, „moet Hans geen straf hebben? Waarom niet? Hij is toch ook stout geweest?”

„Nee-nee,” snikt Anneke, „hij. . . hij wist het niet.”

„Wat wist hij niet?” vraagt moeder weer. Moeder begrijpt er niets van. En dan vertelt Anneke alles. Ze vergeet dat tante Heintje er bij zit en ze denkt alleen maar: „Als Hans maar beneden mag komen!” Ze vertelt van de kamerdeur, die ze open hadden laten staan en dat *zij* éérsst naar de keuken was gegaan en in de doos gekeken had, en dat *zij* Hans de taartjes had laten zien; alles vertelt Anneke. Ook van de rare lege plek op het ene taartje.

En vader en moeder en oom Bob en tante Heintje luisteren en tante Heintje zegt maar steeds: „Foei, Anneke!”

„Zo,” zegt moeder, als het uit is. „Zo! . . . Nu begrijp ik het. Ik ben blij, dat je het ons eerlijk hebt verteld. En vind je nu, dat Hans er uit moet?”

„Ja, moeder,” zegt Anneke, „mag het? *Ik* zal er wel weer ingaan!”

„Tja,” zegt moeder dan langzaam, „wat vind jij er van,

vader?" „Tja," zegt vader, „wat vindt oom Bob er van?" En oom Bob zegt: „Tja, wat vindt tante Heintje er van?" en hij blaast een blauwe rookwolk in de lucht.

Anneke schrikt vreselijk! Wat dom van oom Bob! Van tante Heintje mag immers nooit iets!

„Kom eens hier, Anneke," zegt tante Heintje, „je hebt me nog niet eens goedendag gezegd. Foeil!"

Anneke gaat naar tante Heintje toe, heel gehoorzaam en ze geeft haar een zoen op de wang. Maar ze doet de ogen toch even stijf dicht. Ze is bang voor de boze brille-ogen van tante Heintje.

Maar tante Heintje pakt Anneke's kin vast en zegt: „Kijk me eens aan, Anneke!" En dan ziet Anneke ineens vriendelijke lichtjes achter tante's brilleglazen dansen.

„Weet je wat ik vind, vader," zegt tante dan, „ik vind dat die twee deugnieten *allebei* naar beneden moeten komen, omdat Anneke nu alles eerlijk heeft verteld en . . . omdat vader jarig is."

Anneke krijgt een vuurrode kleur van blijdschap, maar ook, omdat het een beetje raar is, wat tante Heintje ineens zegt. Hoe kan dat nou? Wat áárdig is tante Heintje nu geworden.

„Nou, vooruit dan," zegt vader en oom Bob gaat ineens opstaan en hij roept heel hard: „Hiep-hiep-hoera, leve de nieuwe hoed, ik ga Hans halen!" Dan holt hij op handen en voeten de kamer uit. Die rare oom Bob. Ze moeten allemaal om hem lachen. Tante Heintje

ook! Zij veegt met een grote witte zakdoek over haar rimpelwangen. Daar rollen een paar tranen over van het lachen. Anneke ziet het. Wat raar! En ze dacht nog wel, dat tante Heintje niet lachen kon! Anneke schaamt zich een beetje, omdat ze altijd zo

lelijk denkt over tante Heintje. Want nu ziet ze, dat tante Heintje toch ook wel aardig kan zijn.

„Holderdebolder!” gaat het op de trap en daar komt oom Bob binnen met Hans op zijn rug. Hans giert en roept: „Hup, paard, hup, paard!” Hij heeft één kous aan, maar zijn broekje sleept oom Bob aan de schouderbanden mee over de vloer. Oom Bob lacht ook en hij roept: „Hoe moet dat, moeder? Ik kan die rare broek niet aantrekken, dat komt van al die banden!”

„Hè, wat een malle oom hebben jullie toch,” zegt moeder dan. „Kom mee, Hans, ik zal je boven wel even aankleden. Kom, Anneke!”

Toen heeft moeder hen allebei weer aangekleed, Anneke en Hans. Maar moeder heeft eerst tegen Anneke gezegd: „Weet je wel, Wie je het meest verdriet hebt gedaan, Anneke?” en Anneke heeft geknikt, ze wist het wel. En toen heeft moeder samen met Anneke om vergeving gevraagd, heel eerbiedig. Hans kon het nog niet, maar hij heeft toch heel eerbiedig de handjes gevouwen. . . . En ze hebben gevraagd of de Here An-

neke en Hans wilde helpen om gehoorzaam te zijn, want alleen is dat zó moeilijk.

Toen heeft moeder ook nog aan Anneke gevraagd, waarom ze altijd de ogen dicht deed als ze tante Heintje een zoen gaf. „Omdat ze zo boos kijkt,” heeft Anneke gezegd. Maar toen heeft moeder haar verteld, waarom tante Heintje zo boos kijkt, of eigenlijk niet boos, maar verdrietig.

„Bij tante Heintje in huis waren vroeger ook drie lieve kindertjes, net als hier. En er was ook een vader, net als hier. Maar die vader is heel erg ziek geworden en nu is hij al lang bij de Here Jezus in de Hemel. En de drie kindertjes zijn ook ziek geworden en gestorven. Nu woont tante Heintje helemaal alleen in dat grote huis en daar is het nu zo stil en verdrietig. Daar moet je maar eens goed om denken als tante er is en je moet proberen juist vriendelijk en aardig tegen haar te zijn. Beloof je me dat, Anneke?” En Anneke heeft heel zachtjes „ja, moeder” gezegd.

Toen zijn ze naar beneden gegaan, alle drie.

Anneke moet maar steeds aan tante Heintje denken. Wat erg was dat voor tante Heintje, dat ze nu niet één kindje meer over had. En dat er ook geen vader meer was. . . . Maar ze waren allemaal in de Hemel bij Jezus, dat was toch eigenlijk wel heerlijk! Je kon er nooit meer ziek worden en ook geen kwaad doen! En je kon de Here Jezus zien! . . . En als tante Heintje later ook naar de Hemel ging, zou ze de vader en de kindertjes toch allemaal terugzien.

Nee, eigenlijk hoefde tante Heintje niet altijd zo erg verdrietig te zijn, vond Anneke.

En nu zitten ze allemaal aan tafel, want het eten is klaar. Tante Heintje is er ook nog. Moeder heeft het gevraagd en tante heeft gezegd: „Graag!”

Oom Bob is met moeder in de keuken. Je kunt hem horen zingen. Daar komt hij aan met de soep, moeder doet de deur achter hem dicht. O, wat ruikt die soep lekker. Er zitten wel honderd balletjes in! Hans likt langs zijn mond en zegt: „Ikke soep!” Maar vader zegt: „Sttt!” Eerst moeten ze bidden.

Dan schept moeder de soep op, allemaal met véél balletjes, omdat vader jarig is.

Dan komt er nog veel meer: vlees en appelmoes, aardappels en chocoladepudding. Als ze allemaal genoeg hebben, leest vader voor uit de Bijbel. Anneke en Hans zitten heel eerbiedig met de handjes gevouwen.

Na het danken mag Anneke mee naar de keuken, moeder en tante helpen. Ze moeten afwassen en theezetten en straks de taartjes op schotels doen. Moeder brengt Hans heel eventjes naar boven. En Bobbie ook.

Dan is Anneke alleen met tante Heintje in de keuken. Tante wast af en zegt niets. Anneke kijkt naar haar gezicht, dat staat weer zo verdrietig. En dan trekt ze tante Heintje ineens aan de mouw en ze zegt: „U moet niet zo erg verdrietig zijn, tante, het is in de Hemel juist zo mooi! Ze vinden het er vast heerlijk! En later, als u er heen gaat, ziet u ze toch allemaal weer!”

Tante kijkt Anneke met grote ogen aan en ze vergeet helemaal verder af te wassen. Dan zegt ze heel zacht: „Ja, kindje, je hebt gelijk, hoor, tante zal niet meer zo verdrietig zijn!” Dan geeft ze Anneke een zoen op allebei haar wangen. Anneke krijgt er een kleur van, maar ze doet de ogen nu niet meer dicht!

's Middags komt er visite. Anneke mag moeder helpen met de koekjes en de taartjes en ze moet ook een beetje op Hans en Bobbie letten. Anneke en Hans krijgen samen het taartje met de lege plek, omdat het zo'n grote is. Maar het smaakt heerlijk! Veel lekkerder dan vanmorgen!

En ze mogen samen buurman Japik een trommeltje lekkers brengen. Buurman Japik moppert een beetje. Hij zegt: „Dank je wel! Ga nu maar weer weg, druktemakers!” en dan doet hij de deur weer op slot. Hij heeft zeker weer pijn in zijn rug.

Dan gaan ze weer fijn spelen met oom Bob. Anneke denkt: Als de nieuwe tante komt, weet ik het alleen en ze geeft oom Bob een knipoogje.

Zo wordt het toch nog een fijne verjaardag. Ze mogen weer tot acht uur opblijven en als ze naar bed gaan, moeten ze voor vader nog één keer het versje zingen, maar vader heeft het een beetje veranderd, hoor maar:

Lieve vader, lieve moeder
Hartelijk gefel'citeerd,
Voor vandaag, de grote feestdag,

Hebben wij dit lied geleerd.
Dat de Heer nog menig jaar,
Vader voor ons allen spaar',
Dat de Heer nog menig jaar,
Vader voor ons allen spaar'!

In 't vervolg gehoorzaam wezen
Dat proberen wij voortaan,
En gebeurt er toch iets lelijks,
Altijd eerlijk zeggen gaan.
Hier zijn uw cadeautjes nu,
Ze zijn allemaal voor u!
Hier zijn uw cadeautjes nu,
Ze zijn allemaal voor u!